

HOA XẤU HỔ THAY NGƯỜI

Ngô Quốc Sĩ

Dân tộc nào cũng có những niềm hãnh diện về văn hóa, về lịch sử cũng như những thành quả về chính trị, kinh tế, xã hội và giáo dục... Người Nhật hãnh diện với tinh thần võ sĩ đạo và nền kinh tế phát triển nhất nhì thế giới. Người Singapore hãnh diện về tinh thần dân tộc và những tiến bộ vượt mức về kỹ nghệ kinh tế, lãnh đạo, nhân sự và xã hội giáo dục. Người Mỹ hãnh diện về sức mạnh của quyền lực cứng với vũ khí tối tân, quân đội tinh nhuệ, cũng như quyền lực mềm với nền dân chủ tự do và tinh thần trọng pháp. Còn Việt Nam hôm nay, có gì đáng hãnh diện không?

Xin thẳng thắn trả lời rằng, Việt Nam cũng có nhiều điểm đáng hãnh diện lắm, nhưng là Việt Nam ngày xưa, Việt Nam của tổ tiên trước khi bị cộng sản mang chủ thuyết ngoại lai về nhuộm đỏ dân tộc.

Thật vậy, ngày nào, dân Việt đã từng hãnh diện với Tuyên Ngôn Độc Lập của Lý Thường Kiệt

Nam Quốc sơn hà nam đế cư

Tiệt nhiên định phận tại thiên thư

Hay với di ngôn kiêu hùng của Trần Bình Trọng

Thà làm quý nước Nam

Còn hơn làm vương đất Bắc.

Và hình ảnh oai phong của bà Triệu:

*Gặp cơn thảo mộc cơ trời,
Đem thân bồ liễu theo loài bông tang.
Đầu voi phất ngọn cờ vàng,
Sơn thôn mấy cõi chiến trường xông pha.
Chông gai một cuộc quan hà,
Dù khi chiến tử còn là hiển linh.*

Nhất là dân Việt đã hãnh diện với trên 4 ngàn năm văn hiến, với nền minh triết nhân chủ, đã tạo nên những bậc hiền tài văn võ làm rạng danh đất nước, như Lê Lợi, Hưng Đạo, Quang Trung, hay như Vạn Hạnh, Trạng Trình, Chu Văn An, đúng như Lưu Văn Vịnh đã nhận xét trong tác phẩm Chủ Đạo Dân Tộc: "*Đạo học Đông Phương có thể tự hào đã ươm hoa kết trái thành mẫu người "đạo sĩ" cao cả của Phật, Lão, mẫu người "quân tử trượng phu" của Khổng Mạnh, mẫu người "võ sĩ" danh dự của Nhật Bản, mẫu người "hiền như Bụt" kết tinh Tam Giáo và Đạo nội Việt Nam.*"

Đáng buồn thay! Niềm hãnh diện dân tộc tuyệt vời như thế nay đã bị cộng sản Việt Nam xóa mất, khoác lên đầu dân Việt một nỗi nhục khôn vơi. Trước đây, Đức Tổng Giám Mục Ngô Quang Kiệt đã ngậm ngùi biểu tỏ cảm thức tủi nhục khi mang hộ chiếu Việt Nam:

“Chúng tôi đi nước ngoài rất nhiều, chúng tôi rất là nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu Việt Nam, đi đâu cũng bị soi xét, chúng tôi buồn lắm chứ ! Chúng tôi mong muốn đất nước mình mạnh lên”.

Hôm nay, Trần Mạnh Hào còn lên tiếng mạnh bạo hơn. Là một nhà văn, một nhà thơ với những vần thơ thật ý nhị. Ông cúi mặt ngậm ngùi trước hiện thực phũ phàng, nhà nước cộng sản Việt Nam không còn ai biết xấu hổ, biết ngượng ngùng. Con người trở thành vô cảm vô tâm, trước những lỗ lã bỉ ổi, đến nỗi hoa cỏ phải xấu hổ thay người!

*Một nhà nước như không còn ai biết ngượng
Lại mọc đầy hoa xấu hổ nơi nơi
Cây thẹn thùng nép cỏ
Lá nhắm hờ mắt gió trêu người*

Cái bỉ ổi đáng xấu hổ nhất là bản chất dối trá. Người ta nói dối bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu. Hồ Chí Minh ngày nào đã được văn chương dân gian tôn làm sư phụ nói dối.

*Họ Hồ mới gọi Cuội ta
Rủ cùng nói láo xem là ai hơn
Nghe Hồ miệng nói ngọt ngon
Cuội bèn quỳ xuống xin tôn làm thầy*

Thì nay, Trần Mạnh Hào cũng đã phơi bày bản chất dối trá của chế độ gọi là “con cháu Bác”. Đảng cộng sản là đảng cướp, đảng ngu, và cũng là đảng láo đảng lừa đúng như Trần Mạnh Hào ghi nhận:

*Nói dối mọi nơi
Nói dối mọi điều
Nói dối quá làm hoa đỏ mặt
Muôn năm cái không có thật
Không có thật ở đâu ?
Ai áp giải nhân dân phải tìm ra ma xó?*

Nếu Bùi Minh Quốc đã không thể ghìm cơn mưa trước sự lên ngôi của bọn đều cáng:

*Ngoảnh mặt về đâu cũng không thể ghìm cơn mưa,
Một thời đều cáng đã lên ngôi*

thì Trần Mạnh Hào cũng xót xa trước nỗi nhục nhã của dân tộc Việt Nam hôm nay phát xuất từ bản chất dối trá của chế độ, chỉ đem chiêu bài, huyền thoại, mang mặt nạ để lừa dân Việt và thế giới:

*Đất nước nằm mơ trên quả địa cầu
Đất nước khom lưng tìm thiên đường không có
Một thiên đường ý cuội mạo lòng dân*

Một chế độ chỉ biết mang mặt nạ để lừa dối thì quả là hết thuốc chữa! Con người biến chất, thành thú, thành cuội, thành “Vẹm” thì hoa cỏ đành phải thay người tủi hổ:

*Hoa thay người xấu hổ
Kẻ gian manh mang mặt nạ thánh thần*

*Hoa xấu hổ mọc trong tờ hộ chiếu
Ra nước ngoài thương người Việt tủi thân
Sự trôn tráo làm vương làm tướng
Xấu hổ ơi xấu hổ mọc nơi nào?*

Xấu hổ đến nghẹn ngào, Trần Mạnh Hào không biết nói gì hơn, chỉ biết cầu mong cho người cộng sản nói riêng và dân Việt nói chung tìm lại được nhân cách của mình như hoa cỏ còn biết tủi hổ:

*Đất nước ơi xin thẹn với Tiên Rồng
Trong băng hoại hoa giữ mình nhân cách
Giữa lòng người hoa xấu hổ còn không?*

Chính vì cảm thức tủi hổ phải sống tại Việt Nam. một xã hội băng hoại bởi xảo trá lừa phỉnh, đánh mất ý thức tủi hổ, nên đa số dân Việt đã muốn chạy trốn khỏi chế độ. Điều mỉa mai, là không phải chỉ có người chống cộng mới chạy trốn cộng sản, mà chính những thành phần "con cha cháu ông" của chế độ cũng tìm cách rời xa Việt Nam người mà Kim Chi đã mô tả là "Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam thật rất tồi tệ , đê hèn , ghê tởm , đáng khinh bỉ , đáng phỉ nhổ còn hơn rác , còn hơn mấy thứ rận , rệp , trùn , giun , sán chết sinh , chết toi ở bờ đê , đáy ruộng , bờ tre , bờ cỏ !!!!! Không thể tưởng tượng được !!!"

Đa số các du sinh Việt Nam, sau khi tốt nghiệp, đều tìm cách không về. Thứ trưởng Nội vụ Nguyễn Duy Thăng đã nhìn nhận với các đại biểu Quốc hội rằng: "Tôi nghĩ con em nhiều người ngồi ở đây cũng không về. Cá nhân gia đình tôi cũng vậy, 2 đứa không về".

Nghe Nguyễn Duy Thăng nói thế, Nguyệt Quỳnh đã nêu câu hỏi: "Tôi tự hỏi những người như Thứ trưởng Nội vụ Nguyễn Duy Thăng, các vị đại biểu quốc hội, những đảng viên "chân chính"... họ nghĩ gì? Họ phục vụ cho ai? Một chính quyền dù có theo đuổi mục đích, lý tưởng cao đẹp gì đi chăng nữa thì cũng chẳng có ý nghĩa gì khi mà con em họ, khi mà mọi người dân, từ trí thức cho đến chị bán nước dừa cũng đều muốn ra đi."

Thật đau lòng. Dân Việt luôn luôn tha thiết với quê hương, với "canh rau muống với cà dầm tương", nhưng đành phải rũ áo ra đi, đành phải nghẹn ngào lìa xa nơi chôn nhau cắt rốn, chỉ vì không thể chịu đựng nổi niềm tủi nhục phải sống với "con cháu Bác", với bọn người "đầy gân thiếu trái tim", đã đánh mất lương tâm, trở thành chai đá, không còn biết hổ thẹn. Đó chính là nỗi chết trong tâm hồn, là thảm nạn văn hóa kéo dài hàng thế hệ! Mẹ Việt Nam ơi! Chúng con vẫn còn đây, nhưng biết bao giờ, chúng con mới tìm lại được con người và con người Việt Nam, như loài hoa còn biết xấu hổ thẹn thùng!

Ngô quốc Sĩ, Hải Sơn, Minh Nguyệt tạm biệt, xin hẹn lại tuần tới trong mục TCYN.

Ng:DLSN